

Formanden: Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har ordet for en kort bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Det er ikke muligt for mig at godkende, at der ikke skulle være en endog meget betydelig forskel på den måde, hvorpå den norske udenrigsminister den 30. oktober talte i Norges storting om disse spørgsmål, og den måde, hvorpå den højtærede statsminister og den højtærede udenrigsminister har talt om dem her.

Det, der skete i det norske storting, var, at Norges udenrigsminister gav en fuldstændig oversigt over den verdenspolitiske situation i øjeblikket. Han bedømte, hvilke muligheder De Forenede Nationer havde for at skabe sikkerhed for de små nationer. Han pegede på, at denne sikkerhed ikke længere eksisterede. Han henviste til, at der dog var en mulighed for, at FN kunne gøre nytte, idet han pegede på de regionale aftalers betydning. Han lagde med andre ord den norske udenrigspolitik lige midt ind i dagen. Han gik videre og skildrede, at det første, det var naturligt at overveje, var det nordiske samarbejde, som han derefter udtalte sig udførligere om, idet han fremhævede de modsætninger, der var til stede. Han sluttede med en almindelig skildring af de vanskeligheder og farer, som består, også den fare, at den modsætning, der var opstået mellem øst og vest, kunne friste demokratiske stater til alliance med autoritære stater, fordi deres stilling til kommunismen var den samme. Med andre ord, hans tale var en virkelig udenrigspolitisk redegørelse, hvorved han, såvidt han mente det forsvarligt, fik Norge placeret i denne situation.

Jeg har ikke forlangt, at den højtærede statsminister eller den højtærede udenrigsminister skulle gå videre, eller tænkt mig, at de ville gå videre, men jeg vil dog gerne med den højtærede formands tilladelse som en modsætning til den tale, den norske udenrigsminister holdt, og som jeg har set refereret udførligt i de svenske dagblade, ganske kort citere, hvad den højtærede udenrigsminister sagde om den udenrigspolitiske situation her i tinget. Den højtærede udenrigsminister sagde:

„I tilslutning til, hvad den højtærede statsminister allerede har udtalt nu her i dag, vil jeg gerne fastslå, at målet for regeringens udenrigspolitik er, at Danmark kan leve sin tilværelse i fred og bevare landets frihed og selvstændighed, vor kultur og vort frie, demokratiske folkestyre. I det omfang, hvori Danmark

har evner og kræfter til at gøre sig gældende i det mellemfolkelige liv, vil vor indsats altid have freden og folkenes frihed til mål.“

Det er meget rigtigt, og det er meget smukt, men det er ikke at give tinget den redegørelse for den udenrigspolitiske situation, som var mulig. Det er ikke at give befolkningen en vejledning med hensyn til de farer og vanskeligheder, som foreligger. Det har derfor været nødvendigt, synes jeg, at påpege det. Jeg synes dog, at den diskussion, vi har haft, har bragt sagen et lille stykke længere frem, og jeg håber, at vi senere får lejlighed til at høre noget udførligere, hvorledes den højtærede udenrigsminister og den højtærede statsminister vurderer de problemer, det her drejer sig om.

Til sidst blot et ord til den højtærede justitsminister. Jeg går ud fra som givet, at der nu bliver foretaget en undersøgelse af, hvorledes det dokument, der har været omtalt under denne debat, er forsvundet, og hvem der er årsag til, at det er forsvundet.

Formanden: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Larsen: Jeg skal blot tilføje, at mystikken med dokumentet bliver måske mindre, hvis man også undersøger, om det overhovedet er forsvundet. Det kunne jo være, at det ligger et eller andet sted i stats- eller rigsadvokaturen. Der kan godt være afskrifter af den pågældende protokol, for originalprotokollen ligger formentlig i prisdirektoratet. Det er altså slet ikke sikkert, at dokumentet er forsvundet. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Hvad ved det ærede medlem om det?). Jeg siger ikke, at jeg ved noget om det, jeg siger, at det er ikke sikkert. Den højtærede finansminister mener, at det er hans pligt at optræde som førsteafbryder her i tinget, og han har uægtelig også en god geografisk position.

Må jeg sige til den højtærede justitsminister, at det, jeg har diskuteret, er, hvorvidt Wright, Thomsen & Kier-sagen er blevet behandlet på normal måde. Når justitsministeren nu gentager ved at henviser til sine udtalelser i går formiddags, at han ikke mener, den er behandlet på normal måde, må han give mig ret, når jeg siger, at han må foretage en ny undersøgelse fra grunden af, for det er galt, at man ikke behandler en sådan sag på normal måde.

Den højtærede minister siger, at der har stået i et bornholmsk blad, at han har givet en rigtig fremstilling, og at han ikke har opfattet, at der er nogen uoverensstemmelse